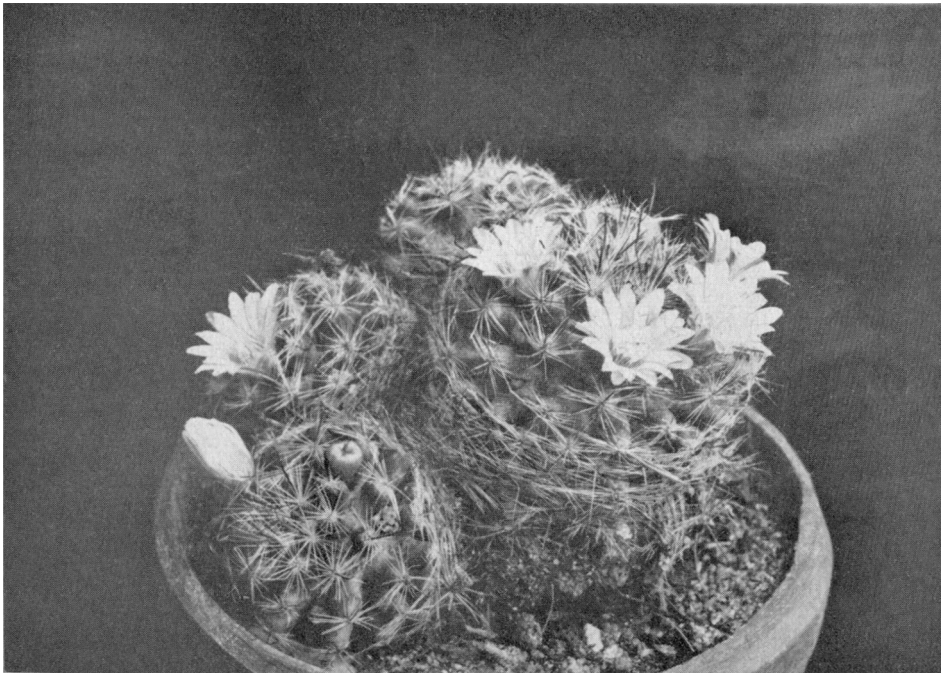


 <p style="text-align: center;">SUCCULENTA</p> <p style="text-align: center;">MAANDBLAD VAN DE NEDERL. VEREENIGING VAN VETPLANTENVERZAMELAARS OPGERICHT 16 JUNI 1919 - GOEDGEKEURD BIJ KONINKL. BESLUIT VAN 15 SEPT. 1927.</p>		
<p>Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan:</p> <p style="text-align: center;">G. D. DUURSMA, Achter de Hoven 114 bis, LEEWARDEN.</p>	<p>Redactie: G. D. DUURSMA. Prof. A. M. SPRENGER.</p> <hr/> <p style="text-align: center;">Girorekening No. 133550 - ROTTERDAM.</p>	<p>Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat</p> <p style="text-align: center;">Adres:</p> <p style="text-align: center;">Mej. M. C. KARSTEN, TERBORG.</p>
<p>Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, <i>Voorzitter</i>, Hilversum, van Ostadelaan 23; Mej. M. C. KARSTEN, <i>Secretaresse</i>, Terborg; J. M. VAN DEN HOUTEN, <i>Penningmeester</i>, Rotterdam, Mathenesserlaan 364; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis; Prof. A. M. SPRENGER, Wageningen, Hoogstraat 4.</p>		

MAMILLARIA PYGMAEA Br. & R.

Pygmaeën waren fabelachtige dwergen welke volgens Plinius hun steden en woningen van eierschalen bouwden, terwijl zij hun koren met bijlen afkaptten, alsof zij boomen moesten vellen



Mamillaria pygmaea Br. & R.

Pygmaeën waren alzoo miniatuur-menschen; — Mamillaria pygmaea is een miniatuur-cactus.

Gedurende ons bezoek bij Firma De Laet hebben wij deze miniatuur-cactus voor het eerst in natura aanschouwd en haar bloempjes bewonderd. Als altijd, was de heer Teucq volgaarne bereid een foto op natuurlijke grootte van een zijner dwergjes te maken en zoo kunnen onze lezers ook dit plantje met haar fabelachtigen naam bewonderen.

Wij zijn er van overtuigd, dat deze kennismaking niet tegen zal vallen, het gezegde „klein - maar rein” is op *Mamillaria pygmaea* zeker van toepassing. In groeiwijze heeft het plantje veel overeenkomst met de overbekende *Mamillaria Wildii* Dietr., bij iedereen geliefd om haar gemakkelijke groei en dankbare bloei. Maar door veel compacter groei, waardoor de slechts één c.M. groote bloempjes grooter schijnen te zijn dan in werkelijkheid het geval is, vinden wij *M. pygmaea* toch nog mooier.

De bloempjes zijn van buiten roodachtig, van binnen roomkleurig; zij verschijnen reeds aan zeer jonge plantjes en sieren bijna het geheele jaar door de volwassen exemplaren. Ook de bedorning is heel aardig; de dunne stijve randdoortjes zijn wit, de 4 middendoorns, waarvan de onderste haakvormig is omgebogen, hebben een goudgele kleur.

Wij wenschen deze in 1923 door Britton & Rose in Mexico ontdekte miniatuur-cactus een ruime verspreiding toe, zoo'n kleine reine mag in geen enkele verzameling ontbreken. Vooral in de collectie van hem of haar, die slechts over heel weinig ruimte beschikt zal het een welkome aanwinst zijn.

G. D. D.

OVER HET WINNEN VAN ZAAD BIJ EUPHORBIA MELOFORMIS.

De groep der *Meleuphorbia*, waartoe behooren *Euphorbia meloformis* en *obesa*, kenmerkt zich onder meer, doordat de planten tweehuizig zijn, dat wil zeggen, dat er planten van bestaan met uitsluitend mannelijke bloemen en planten met uitsluitend vrouwelijke bloemen. Het spreekt dus van zelf, dat men om een bevruchting tot stand te brengen, moet beschikken over twee planten van verschillend geslacht, die gelijktijdig moeten bloeien, voorwaarden, waaraan in een liefhebbersverzameling nu maar niet door iedereen kan worden voldaan. Daarenboven lezen we in het boekje van Berger over de sukkulente *euphorbia*'s, dat *Euphorbia*

meloformis niet zelden in kultuur is, doch alleen in mannelijke exemplaren, die zich slechts door zijspruiten kunnen vermeerderen. Met zooveel te meer genoegen publiceeren we daarom eene mededeeling van den heer van Romunde te Heesch bij Oss, wie het mocht gelukken eene bevruchting tot stand te brengen en bij wien we met eigen oogen de welvarende zaailingen mochten aanschouwen, die het resultaat waren van zijn onvermoeide streven om de kultuur onzer lievelingsplanten tot steeds grooter hoogte op te voeren.

„Zooals U weet, had ik zelf twee vrouwelijke exemplaren van pl.m. 6 c.M. middellijn en een plant, welke ik van U als stek ontving. Dit laatste was een langgerekt exemplaar, waarvan de kop is gaan uitgroeien tot de eigenlijke melovorm en die nu wel geënt lijkt. Alle drie planten vertoonden van het voorjaar bloemen en tot mijn niet geringe vreugde bemerkte ik, dat de laatste plant een mannelijk exemplaar was en ik dus een kans kreeg om de bestuiving te beproeven.

Daarvoor wachtte ik, tot de stempels voldoende geopend ware en kleverig en bracht toen met een fijn penseeltje van dassenhaar wat stuifmeel over. Na twee dagen herhaalde ik deze bewerking en waarlijk, de bevruchting was gelukt. Na een veertien dagen namelijk zag ik het vruchtbeginsel dikker worden en uitgroeien tot een driehokkige zaaddoos met van boven nog de verdroogde stempel erop. Toen de doosvrucht een dorre kleur had aangenomen, gebeurde er iets, wat ik niet voorzien had. Ik vond namelijk op een morgen aan den voet der plant de restanten der zaaddoos. maar van de zaden zelf was niets te bespeuren. Was de vrucht dus leeg geweest? Om dit te onderzoeken maakte ik een andere, nog niet geheel rijpe vrucht open en hierin vond ik wel degelijk een drietal zaden, eivormig, met spitse puntjes toeloozend. De zaden waren dus naar ik vermoedde, weggeslingerd en dit vermoeden werd bevestigd, toen ik den volgenden dag weer een nieuwen ledigen zaaddoos vond en een zaadje op ongeveer twintig c.M. van de plant. Na verloop van veertien dagen vond ik tusschen de turfmolm en naast sommige andere planten jonge *Euphorbia meloformis* plantjes, met duidelijke zaadlobben welke zaailingen zich zeer goed lieten verplanten en nu reeds grooter zijn dan een *capucijner*.

Ook heb ik bij *Euphorbia globosa* een goed gelukte bestuiving toegepast. Dit is lastiger, daar de stampers eerder geslachtsrijp

zijn dan de meeldraden en men lastig het juiste moment weet.

Als deze soort bloeit groeit eerst de stamper tot zijn volledige grootte uit, daarna ziet men pas de meeldraden verschijnen, de stamper buigt zich nu tusschen de meeldraden buiten de bloem en voor het stuifmeel op de meeldraden verschijnt is de stamper verdroogd, maar juist door deze ongelijktijdige rijpheid van stamper en meeldraden, blijkt duidelijk de bedoeling der natuur dat kruisbestuiving wordt toegepast. Door het juiste moment te treffen, kreeg ik van deze *Euphorbia* drie zaden.

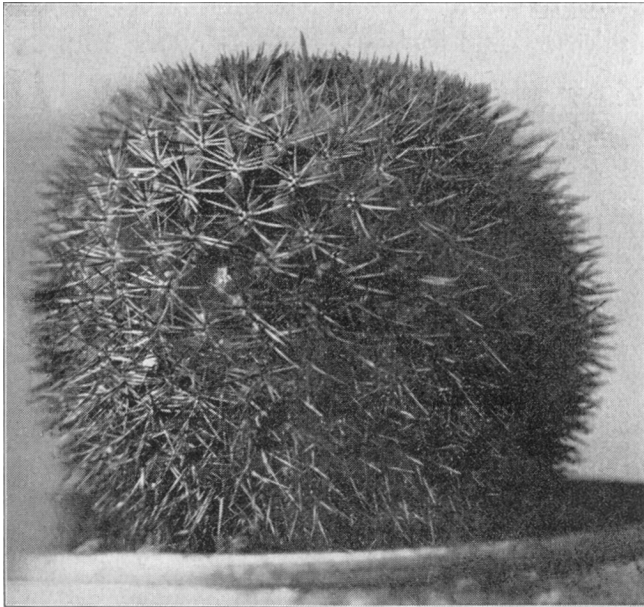
Verder ben ik van plan *Euphorbia mamillaris* te bestuiven met *Euphorbia meloformis*. We zijn benieuwd, wat dit oplevert. Als het gelukt, kan hier zeker een zeer interessante bastaard uit voortkomen”.

En dan hooren we er wel meer van. (Red.)

V. D. H.

DE LAATSTE.

Ofschoon Boldingh de *Mamillaria simplex* als op Curaçao voor te komen vermeldde, kon ik, ondanks ijverig zoeken nooit het stekelbolletje te pakken krijgen. Navraag bij de menschen buiten



Mamillaria simplex Haw.

leidde tot geen resultaat en het gezoek van de schooljongens na de plantenkundeles over de cactus, leverde ook niets op.

Ik had het geval een beetje laten rusten en mezelf wijs gemaakt dat Bolding onze onvindbare misschien uit de tweede hand genoemd had, of dat hij ten tijde van zijn bezoek op Curaçao in een bloempotje een ingevoerd exemplaar had aangetroffen, tot collega Sprockel een gaaf exemplaar te huis gebracht kreeg met de boodschap of hij deze „melocactus” kende.

Wel was de onderstelde benaming foutief, maar nu stond dan toch vast, dat de *Mamillaria simplex* een kind van eigen bodem was.

Na eenige vergeefsche tochten per auto waren we eindelijk zoo gelukkig op de groeiplaats te komen. Op den rand der steile rotsen, die de Daaiboo-baai insluiten, troffen we meerdere exemplaren aan, maar allicht zullen ze elders ook wel te vinden zijn. Met behulp van een lange schroevendraaier konden we er aardig wat loswerken voor den aanleg thuis.

Op heden heb ik dan een achttal aan den groei en eentje heeft reeds gebloeid, terwijl andere van vorige bloei vruchtjes hebben gegeven.

Duidelijk staan de tepeltjes spiraalsgewijze geschikt. Het aantal centrale doorns is normaal vier, maar dat is vaak minder, rand-doorntjes tellen we ongeveer tien.

De tepels aan den top hebben pluishaar, ook de uiterste bloembekleedsels zijn pluis.

Tusschen drie of vier tepeltjes in komt het geelwitte bloempje te voorschijn maar het blijft bij vollen bloei nog beneden de randdoorns. De doorns, vooral de jonge, zijn roodbruin en de plant, mits stofvrij, is groen als eikenloof.

Alles is zeer eenvoudig aan dit plantje en ik zie geen voldoende reden om de soortnaam *simplex* *) door een nieuwe te vervangen.

Mijn bereidwillige fotograaf kon geen sprekend gelijkende kiek maken, naar hij beweerde was zijn balg te kort. Daar mijn eigen balg ook niet tot in het oneindige kon worden uitgerekt is de beroepsfotograaf in de klandizie gevallen.

Met dat al is de *Mamillaria*, zij het dan ten koste van veel moeite in mijn bezit geraakt, maar de moeite heb ik er gaarne

*) „Simplex” heeft hier geen betrekking op het eenvoudig uiterlijk van de plant, maar duidt aan, dat haar groeiwijze enkelvoudig is, d.w.z. dat zich weinig of geen jonge bolletjes aan de moederplant ontwikkelen, zooals met de meeste andere *Mamillaria*'s zeer overvloedig het geval is.

voor over gehad, want nu heb ik dan ook de laatste der cactussen van Curaçao onder de knie.

22 Juli 1929.

C. P. A.

UIT DEN OUDEN TIJD.

Het heeft ongetwijfeld zijn bekoring zoo nu en dan eens te snuffelen in oude vergeelde folianten om te zien, hoe de kennis onzer cactussen en vetplanten zich in den loop der tijden vermeerderd heeft en uitgebreid. Niet dat we er zooveel wijzer door worden, wat betreft de juiste verzorging onzer troetelkinderen, maar aardige opmerkingen treft men er toch wel onder aan. Zoo kregen we door bemiddeling van een onzer leden, den Heer H. Klein te Amsterdam, inzage van de: Wijsgeerige verhandeling van de werken der Natuure door Richard Bradley, in 1744 te Amsterdam in een Nederlandsche vertaling verschenen, bij den bekenden boekverkooper Isaak Tirion, vooraan op den Nieuwendijk. In het bijzonder interesseerde ons natuurlijk het hoofdstuk over de planten en wat daar zoal voor wijsgeerigs van gezegd wordt, maar bij het doorbladeren van de andere hoofdstukken werden we toch telkens weer getroffen door de juiste gave van opmerken, vaak gepaard aan een kinderlijke wijze van verklaren.

Wat de indeeling van het plantenrijk betreft, daarvan had men nog geen bepaald systeem en eerst Linnaeus bracht daarin verbetering. Vandaar de zonderlinge volgorde, dat na de paddestoelen of Kampernoeljes volgen het Biesgewas of *Juncus* en dan de *Echinomelocactus* of Meloendistels, welke planten zonder bladen zijn en alleen van doornen voorzien. De Meloendistels maken nooit takken, als ze gesneden worden, maar de grootste soort, welke van West-Indië komt, brengt jonge koppen voort, als hij zijn top of kroon verliest, welke men kan afnemen en planten tot voortzetting en zoo zal ook de kleinste soort doen, welke van de Kaap de Goede Hoop komt. De eerste van deze heb ik gezien in de Koninklijke tuinen te Hampton Court en de laatste in de Medicinale Tuin te Amsterdam vanwaar ik verscheidene jonge planten heb meegebracht.

Welke soort *Melocactus* dat geweest kan zijn uit de Kaap, is ons een raadsel en we zullen het er maar veilig voor houden, dat er met de etiketjes een vergissing heeft plaats gehad, want bij de Kaapsche zendingen, die de Amsterdamsche tuin in die

dagen zoo vele ontving zullen zeker wel geen Melo's geweest zijn. Als de schrijver er niet uitdrukkelijk bij vermeldde, dat „het aanmerkelijke van deze beide planten is, dat de bloesems naakt te voorschijn komen door de huid of het deksel van de plant en dat de vrucht altijd binnen in de plant verscholen blijft, totdat ze geheel rijp is, hetgeen andere planten niet gemeen is”, zouden we kunnen twifelen, of hij werkelijk *Melocactus* voor zich heeft gehad, maar dit staat na het voorgaande nu wel vast.

„De naaste hieraan is de Toorts-distel, een plant van eene zonderlinge gedaante. Ze heeft geen bladen, maar hare takken, die vrijelijk uitschieten, zijn overal met doornen gewapend en dragen groote Star-gelijke bloesems, welke niet opengaan, voordat de vrucht volwassen is, op de wijze van de *Opuntia* of Indiaansche vijg. De schrijver heeft er twee soorten van gezien. De grootste, welke wij zoo gemeen hebben in onze orangerijen in Engeland en waarvan hij te Parijs in den Koninklijken tuin exemplaren van 20 voet hoogte aantrof, noemt hij *Cereus erectus maximus Americanus hexangularis*, dat wil zeggen de Groote rechtopstaande Amerikaansche Toortsdistel, met de res ribben, dus wat wij waarschijnlijk zouden noemen de *Cereus peruvianus*. De andere was een soort uit de Engelsche plantentuin, welke gelijk de voorgaande regt op groeit, maar met minder weligheid en met een witte bast of huid (denkelijk dus een exemplaar, dat zijn besten tijd gehad had) en dat de schrijver den naam geeft van Groote Witte Toortsdistel.

„In den Stadstuin te Amsterdam hebben zij drie of vier verscheidene soorten van de rechtopstaande *Cereus*, die ik nergens anders gezien heb.” Wel een bewijs dus, dat wij in die dagen een mooie verzameling bezaten.

„Daar zijn van dit geslacht ook eenige kruipers, die langs den grond loopen. Derzelve doornen zijn gemeenlijk klein en teeder en de jonge scheuten zijn meestendeels voorzien met willige wortelen, welke de aarde of basten van boomen aanvatten, als ze beginnen te vallen. De eene soort heeft een driehoekige stam, de ander heeft zijn stam in 6 ribben verdeeld. [Niet onmogelijk wordt met de eerste bedoeld *C. triangularis*, terwijl de laatste misschien een soort van de *Grandifloris*groep kan zijn.]

„Hierbij mogen wij de *Euphorbium* en eenige soorten van Wolfsmelk voegen, welke ook geen bladen hebben. Derzelve stammen schieten regtop, ze zijn met doornen voorzien en ver-

schillen van de voorgaande planten daarin, dat ze een melkachtig sap, en bloemen en vrugt van gering belang hebben. De plant welke naast aan de Euphorbium komt, is de Opuntia of Indiaansche vijg, welke de eerste plant is, die bladen poogt te maken, dog zoo, dat ze ligt voorbij gezien worden. Men ziet ze alleen op de jonge stammen, terwijl ze hun groeiing voltooien en daarna worden ze uit den weg geschoven of gevolgd van knoppen of doornen. Van dit geslacht heb ik omtrent 13 soorten in Engeland zien groeien. Ze zijn alle vol sap en vleeschachtigheid en schieten uit stam. Het is een van deeze soorten, waarvan de Indianen de Cochenileje verzamelen.”

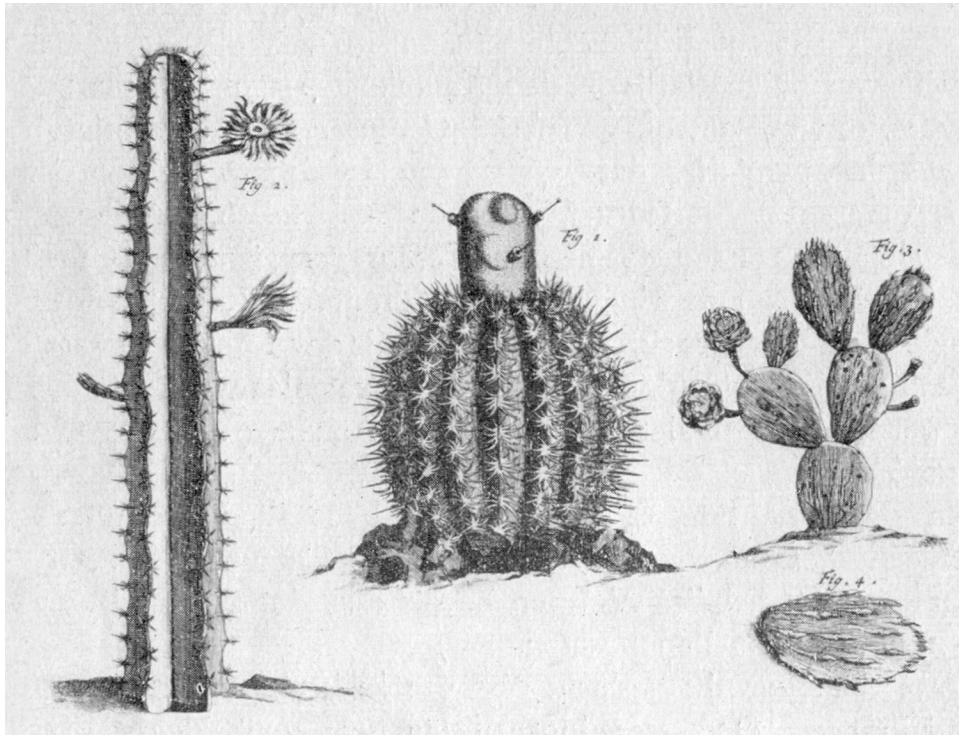


Photo R. Bradley.

Tot zoover onze geleerde schrijver. Men ziet, dat de kennis van de besproken cactussen op behoorlijke waarneming berust. De hierop betrekking hebbende plaat vertoont ons: (zie foto):

1. De Echinomelocactus of Meloendistel, groeiende op Newis, St. Christoffel en andere van de Caraïbische eilanden, in die gewesten gemeenlijk genaamd Turks Hoofd of Pauzenhoofd.

2. De Rechte Toortsdistel, in het wild groeiende op Jamaica en andere plaatsen in West-Indien.

3. De Opuntia of Indiaansche vijgenboom, groeiende op de Carolina en omtrent Florida (*Opuntia vulgaris*).

4. een scheut van de voorzeide plant vertoonde derzelver bladen

V. D. H.

HET OPKWEEKEN VAN DE MELOCACTUSSEN EN NOG WAT.

We bootsen de natuurstaat na als we planten in potten houden. Hoe beter we de natuur na kunnen doen, hoe meer kans we hebben onze pleegkinderen te behouden en te zien gedijen.

Het schijnt groote moeite te kosten in Nederland melocacti te kweeken. Het wil mij voorkomen, dat men te groote, te ver gevorderde planten aan de kuur onderwerpt.

De heer Feenstra in een stukje in *Floralia* en als ik me niet vergis, mevrouw Van der Wilt een paar jaargangen terug in *Succulenta*, deden mededeeling van hun ervaring. Een paar jaartjes deden de planten het, toen was het uit. *) Ik zou daar ter onder-richting tegen op willen merken, dat die planten het nooit „gedaan” hebben. Ze teerden op oude kracht al stonden ze opgepot, maar wortel geschoten, dat hebben bedoelde melocacti niet.

Een van mijn kennissen hier op Curaçao bracht een groote meloen di seroe te huis. Die plant zette hij in zijn zaal droog op een tafeltje. Ze bleef leven, gaf bloempjes. Na ruim een jaar werd de plant opgeruimd en toen werd ze geplant en stierf kort daarna. In huis zou ze evenmin het noodlot van al wat leeft ontgaan zijn. Nee, als ik gerooide boomen, die van kroon en bladeren beroofd zijn, in het voorjaar hier en daar jonge twijgen zie maken, dan kan ik toch niet met de hand op 't hart verklaren, die boom is behouden.

Vaak halen schepelingen melocacti van Curaçao vandaan, de grootste het liefst. De amputatie heeft tengevolge dat de plant zijn vaak twee meters lange wortels achterlaat. Het koopje komt in Nederland aan en geeft den liefhebber na één of twee jaar

*) Mevr. Van der Wilt deelt ons mede, dat haar *Melocactus*, waarschijnlijk door de besproeiing met zeewater, nog steeds in leven is en ook iets is gegroeid. Zij heeft deze *Melocactus* nu circa 3½ laar.

teleurstelling. Zelfs overplanten in eigen omgeving zou geen resultaat geven.

Mijn methode is de volgende: Met een schroevendraaier werk ik jonge wildelingen, ter grootte van een stuitje of een appeltje, van hun groeiplaats. Heb ik dan het geluk, dat een paar wortelharen met een kluitje aarde er aan behouden blijven, dan ben ik ook zeker dat de nieuweling in zijn kweekblikje aanslaan zal. Met zoo'n jonge plant aan den groei heb ik reeds menigeen plezier kunnen doen.

En wat voor water moet zoo'n overgebrachte dan hebben?

Ik voel iets voor water met zout, ofschoon ik dat ook al weer niet als het eenige recept durf aanbevelen.

Aan de Noordkust van het eiland, waar de branding de golven tien meters en meer doet opspatten ruikt de lucht ziltig en is er beslist verstoven zeewater in de lucht. Vlak daarbij groeien de melocacti, (die men elders, nu ja leven ziet, maar meer ook al niet) als kool. Ik denk vast dat het zeewater hier van grooten invloed is en begieten met zeewater zou dan alweer zijn: de natuur nabootsen.

Wat is er nog te leeren! Hoe oud is zoo'n melocactus? We weten het niet. Groeit-ie hard? Ik ben aan 't meten geweest. Eerst iedere week, daarna iedere maand geen streep verschil. Zoo'n groote boomvormige Cereus waar de grootvader en de kleinzoon dagelijks voorbij loopen hoe oud is die. Noch opa, noch het kleine jochie hebben zich om de cereus bekommerd en eerlijk gezegd vier jaar geleden lieten ze mij ook koud, al die cactussen van Curaçao en ik kan die twintig jaren, die ik zoo nuttig voor observatiewerk had kunnen besteden slechts betreuren, al heb ik mijn best gedaan om de laatste vier jaar veel in te halen.

Curaçao, September 1929.

C. P. A.

THRIPS OP CACTUSSEN.

Een onzer lezeressen vroeg ons een afdoend middel voor de bestrijding van thrips bij Cactussen. Misschien hebben ook anderen last van dit insect, waarom wij er hier iets over willen mededeelen.

De kweekers kennen thrips onder den naam „Zwarte Vlieg”, ook noemt men ze wel donderbeestjes en onweervliegjes. De beestjes zijn ongeveer één millimeter lang, zij hebben vier uiterst

fijne, van franje voorziene vleugeltjes en zes korte pootjes, aan welke uiteinden zich kleine blaasjes bevinden die dienst doen als zuignapjes.

De vermeerdering gaat snel, doordat de ontwikkeling van ei tot volwassen insect in korten tijd verloopt en onder gunstige omstandigheden het geheele jaar door plaats heeft. Het volwassen dier legt betrekkelijk weinig eitjes, welke na ongeveer 10 dagen uitkomen; de larfjes gelijken reeds veel op de volwassen diertjes, zij missen echter de vleugels. Ook in kleur wijken ze af, zij zijn geel of roodachtig geel, terwijl de volwassen exemplaren der meeste soorten donkerbruin of zwart zijn. Binnen een paar weken vervellen de larfjes eenige malen, dan volgt een korte popoestand en aan het slot daarvan zijn ze volwassen.

De geheele ontwikkeling duurt dus ongeveer één maand. In één jaar kunnen derhalve talrijke generaties zich ontwikkelen, uit één exemplaar ontstaan een zeer groot aantal nakomelingen.

Met de scherpe monddeelen kunnen de diertjes het plantenweefsel beschadigen. Zij maken wondjes om daaruit plantensappen op te zuigen. In het beschadigde weefsel dringt lucht binnen, zoodat kleine, zilverachtige stipjes ontstaan. De talrijke stipjes op een sterk aangetast plantendeel geven hieraan een vale, grijsachtige tint. De diertjes tasten eerst de oudere, later de jongere bladeren of bladgroen bevattende plantendeelen aan. Bij bladplanten bevinden zij zich aanvankelijk in hoofdzaak aan de onderzijde der bladeren, later verspreiden zij zich over de geheele plant. Behalve door de grijze tint, zijn de aangetaste plantendeelen ook meestal te herkennen aan bruinzwarte stipjes, welke gevormd worden door de vloeibare uitwerpselen der diertjes.

De schade, welke veroorzaakt wordt, bestaat in de eerste plaats uit de beschadiging der bladeren of bladgroen bevattende plantendeelen en het onttrekken van sappen, die zoo ernstig kunnen zijn, dat de plant geheel te gronde gaat. En in de tweede plaats, doordat de planten onoogelijk worden tengevolge van de miskleuring en bevuiling der verschillende plantendeelen; bij sterke beschadiging zijn zelfs de bloemen geheel besmeurd.

Als bestrijdingsmiddel is schoon water het eenvoudigst. Door de planten vrij geregeld met een krachtigen waterstraal te bespuiten voorkomt men een ernstige thripsbeschadiging. Berookingen met nicotine-houdende middelen (tabaksstelen, nicotine, XL All, auto-shreds en dergelijke) geven ook goede resultaten, maar sommige

planten zijn gevoelig voor nicotinedampen. In hoeverre dit met cactussen en andere succulenten het geval is, weet ik niet, maar in elk geval blijft voorzichtigheid geboden. Nicotinehoudende spuitmiddelen, o. a. phytophiline, nicotinezeep en XV All zijn eveneens werkzaam. Een mengsel van insectenpoeder en groene zeep ($\frac{1}{4}$ ons zeep en $\frac{1}{4}$ ons insectenpoeder per liter water) voldoet ook zeer goed. Deze middelen moet men voor een volledig succes eenige keeren, met tusschenruimten van drie à vier weken, gebruiken. Dit is noodig, omdat men bij aanwending van genoemde middelen wel de aanwezige larfjes en volwassen diertjes doodt, maar niet de eitjes, welke meestal in, niet op het plantenweefsel gelegd worden.

G. D. D.

ZAAILINGEN VAN DE GRIJSAARDCACTUS.

Cephalocereus senilis is als „Grijsaardcactus” reeds ongeveer een eeuw lang een der meest begeerde Cactussen. Haar naam prijkt op het verlanglijstje van elken Cactusverzamelaar. Haar naam is bekend, ook bij hen, die van de Cactussen overigens heel weinig afweten. Wij herinneren ons nog heel goed den tijd, toen aan de nieuwe leden onzer vereeniging een viertal stekjes cadeau werden gegeven. Meermalen gebeurde het dan, dat een adspirant-lid bij de inzending van de contributie verzocht voor toezending van een „grijsaardcactus” in aanmerking te mogen komen!

Voor ons een bewijs, dat men de plant en haar groote waarde niet kende, doch alleen afging op den naam welke men allicht eens bij toeval gelezen had. Want het is wel heel eigenaardig, dat men in de hoogst primitieve Cactusbeschrijvingen van een halve eeuw geleden steeds *Cephalocereus senilis* en *Melocactus communis* vermeld vond, twee soorten, waarmee de meest ervaren kweeker dikwijls nog te tobben heeft.

De Grijsaardcactussen welke men in verschillende collecties aantreft, zijn zonder uitzondering alle importen. Opkweeken uit geïmporteerd zaad vindt ook bij den beroepskweeker hoogst zelden plaats. Nog minder uit eigengewonnen zaad. Alwin Berger schrijft zelfs in zijn mooie boek „Kakteen” dat onlangs verscheen: „Bloeiende exemplaren zijn bij mijn weten nergens in Europa”. Het was dan ook wel gerechtvaardigde trotsch, toen de heer Teucq ons bij ons jongste bezoek aan Contich eenige zaaipannen

met een duizendtal zaailingen van de „Grijsaardcactus” vertoonde, gekweekt uit eigen gewonnen zaad van een exemplaar dat een vorig jaar op de kweekery van Firma De Laet gebloeid had.

Het volkomen kiemkrachtige zaad bleek spontaan te zijn opgekomen en dank zij de zorgvuldige verpleging, groeiden de jonge grijskopjes, dat het een lust was.

Wij denken niet, dat deze zaailingen reeds het volgend voorjaar in den handel zullen komen, maar toch meenden wij ons lezers hiermee in kennis te moeten stellen, daar deze zaailingen ongetwijfeld gemakkelijker aan den groei zijn te houden dan de importstukken, welke dikwijls zoo moeilijk willen bewortelen. Vooral wie in het bezit is van een warme kas of een andere goede winterbewaarplaats, zal met zoo'n zaailingplant beter succes kunnen hebben dan met een duur importexemplaar.

G. D. D.

BLOEIENDE NACHTCACTUSSEN.

Van verschillende zijden ontvingen wij den laatsten tijd mededeelingen over bloeiende Nachtcactussen. Bij bloemisten, die ze in de etalagekast van hun winkel te kijk stelden, op verschillende gemeentekweekerijen, op buitenplaatsen en bij liefhebbers, overal blijkt zij een gaarne geziene gast te zijn.

Haar bloemen worden met spanning verbeid, de ontplooiing met stille bewondering gadeslagen.

Men komt onder de bekoring van het tropenwonder, dat in het naderend schemerdonker haar majesteitelijk schoon ten toon spreidt.

In „Succulenta” is meermalen op bloeiende Nachtcactussen de aandacht gevestigd. En daarom duide men het ons niet kwalijk, dat wij de onderscheidene berichten over deze Nachtschoone nu niet meer publiceeren. Het zou een telkens herhalen zijn van hetzelfde thema, al is het ook, dat de een beter zijn gevoelens kan vertolken dan de ander, met betrekking tot wat er in z'n binnenste omgaat bij het zien van zooveel schoons.

En daarom volstaan wij maar met hier te herhalen wat eens Jacobus van Looy schreef, toen hij een bloeienden Nachtcactus zag:

„Als een bloem uit een tooververtelling, als een magische verschijning was de Nachtcactus opgeroepen door de bundels

van licht uit de vierkante ruitjes der lantaren. Wijd geopend zag ik haar pralen, de grootste bloem naar voren gekeerd en de andere met afgewende bladen. In den saamgedrongen gloed der kaarsvlam stond de bloem te gloeien, hevig als was ze van enkel licht; over den gladden opengespleten bekermond, van uit het gloeiende hart kwamen de meeldraden nu rechtsnellen naar voren, gespannen draden van een glanzende materie, en de gele stuifselkopjes waren er bovenop gelijk kroontjes van roosrood poedergoed. De krans van schutbladen was wijd ontplooid geworden, ze krulden om, gekanteld tegen het donker, vlijmscherp als messenlemmeten was elk blad, en onbewegelijk stond de kelk in die krachtige omlijsting, vastgesnoerd in den stralencirkel, een statige ster daar onvergankelijk gemaakt.

Het scheen alsof de stilte rondom uitging van die bloemen, alsof de rust kwam uit dien hoek in de wolken van geuren. De bloem was zóó stil en stond zóó streng schoon, in zijn zuivere eenvoudigheid als een opgelost probleem, in zijn klankrijke helderheid als iets dat er volmaakt is; zoo scheen de bloem in het volle licht.”

G. D. D.

BESTUURSMEEDEDELINGEN.

De leden worden er aan herinnerd, dat eventueele voorstellen, ter behandeling op de e.v. Algemeene Vergadering, vóór 15 December a.s. in het bezit der Secretaresse moeten zijn. (Art. 23 sub b, H. R.).

Oproeping tot het stellen van kandidaten voor de vervulling van 1 bestuursfunctie wegens het periodiek aftreden van den Heer G. D. Duursma. Hij is terstond herkiesbaar. Opgave van kandidaten worden ingewacht vóór 15 December a.s. (Art. 14 H. R.).

Een verklaring van den candidaat, dat hij een eventueele benoeming zal aanvaarden, is bij te voegen.

Voorstellen en kandidaten zullen in het Januarinumner opgenomen worden.

Om onaangenaamheden te voorkomen worden de leden herinnerd aan Art. 8 van het Huish. Reglement. (Opzeggen lidmaatschap). Ook met het oog op het samenstellen der nieuwe ledenlijst worden de leden, die hun (haar) lidmaatschap ingaande

1 Januari 1930 wenschen te beëindigen, voor zoover zij dit niet alreeds gedaan hebben, beleefd doch dringend verzocht dit ten spoedigste op te geven aan het Secretariaat.

UIT DE AFDEELINGEN

Kring Amsterdam en Omstreken.

Vergadering van den Kring op Vrijdag 22 November, Prinsengracht 1015, 's avonds 8 uur.

Deze avond zal speciaal zijn een conversatie- en demonstratie avond. De leden worden verzocht zooveel mogelijk materiaal mede te nemen voor op naamstelling. Zieke of slecht groeiende planten ten einde de oorzaak daarvan te kunnen vaststellen.

Ook van de mooiste uit de verzamelingen worden enkele stuks verwacht ter opluistering.

Tevens laatste ruilbeurs van dit jaar.

De Heer Chr. de Ringh uit Hilversum is voor dezen avond speciaal uitgenoodigd.

Daar er vermoedelijk in December geen vergadering wordt gehouden zullen op deze vergadering reeds enkele voorstellen worden gedaan voor de jaarvergadering, waarvoor U aller opkomst noodzakelijk is.

Houdt dus dien avond vrij en brengt nieuwe leden mee.
Orteliusstraat 187.

H. WITTE, Secretaris.

Kring 's-Gravenhage en omstreken.

Lichtbeeldenavond.

Op Zaterdag 30 November, des avonds 8 uur, zal de Kring 's-Gravenhage in het Gebouw Amicitia, Westeinde 15 een lichtbeeldenavond organiseren. Alle introducés zullen zéér welkom zijn.

Geprojecteerd zal worden de groote verzameling mooie interessante photo's van den Heer de Smit, die door dezen met zorg en kennis van zake zijn bijeengebracht.

De Kring stelt zich voor van deze bijeenkomst een propaganda avond voor de Vereeniging te maken en zal daarom gratis vrijen toegang geven aan alle belangstellenden.

J. J. E. VAN DEN THOORN, Secretaresse.

MUTATIES LEDENLIJST.

ADRESWIJZIGINGEN.

Mej. I. Zieck, v/h. Rijswijk, thans 's-Gravenhage, Nachtegaalplein 11.

T. Loosjes, v/h. Voorburg, thans Amsterdam, A. M. V. J. woonhuis: Stadhouderskade 9.

- L. Wit, v/h. Rotterdam, thans Schiedam, Louise de Colignystraat 31.
 H. A. Roozendaal, Eindhoven, v/h. Pestelschestraat 122 B, thans Roostenlaan 118.
 R. Urlings, Geleen (L.), v/h Rijksweg 59 N, thans Pastoor Vonckenstraat 26.
 J. P. van Grol, 's Gravenhage, v/h. Celsiusstraat 31, thans Populierstraat 40.
 F. J. Scheffer, 's-Gravenhage, v/h. De la Reykade 56, thans De la Reyweg 116.
 T. Leyser, 's-Hertogenbosch, v/h. Waterstraat 27, thans v. Diepenbeekstraat 11.
 Zuster E. Nierop, Rotterdam, v/h. W. v. Buitenwechtstraat 113, thans Rochussenstraat 241a.
 F. Voorwinde, Zwollerkerspel, v/h. Zwarteweg B 68^I, thans Schillerallee B 192⁴.

RECTIFICATIES.

- C. Boerlijst, Amsterdam C. Elandsgracht 89^{III} (inplaats van 59^{III}.)
 Mevr. A. A. J. van Loon- v. d. Mandele, woont 's-Gravenhage, Riouwstr. 177.
 Mej. D^{ra} H. M. Rijkholt, Roosendaal (N.-Br.) (inplaats van Kijkholt.)

BEDANKT.

- J. Uden Masman, 's-Gravenhage (wegens vertrek naar Indië).

NIEUWE LEDEN

- W. H. Gravestein, Amsterdam Z., Noorder Amstellaan 294.
 P. C. Schuring, Almelo, Molenkamppark 42.
 Mevr. C. Hasseleij Kirchner-Schmiedell, Baarn, Stationsweg 27.
 A. H. Oussoren, Broek bij Dokkum, Pastorie.
 J. H. Mantz, Bergen op Zoom, Lieve vrouwenstraat 44.
 L. L. F. Dooremans, Dordrecht, Krispijnscheweg 107.
 H. G. Mulder, 's-Gravenhage, Witte de Withstraat 24.
 Mevr. A. M. A. v. d. Willigen-Vink, Beeklaan 454, 's-Gravenhage (met 1 Jan. 1930).
 Leonie van Baer, Markt 35, 's-Hertogenbosch.
 Mevr H Rutten-Leclerag, Heythuysen.
 S. B. Zeverijn, bloemkweker, Hilversum, Loosdrechtscheweg 35a.
 J. H. Koel, Hoek van Holland, Koning Willem II weg, (met 1 Jan. 1930).
 Mevrouw M. Lokker, Hoek van Holland, Strandweg 48, (met 1 Jan. 1930).
 G. Spijker, Nieuwveen.
 A. M. van Beuge, Nijmegen, Holleweg 29.
 C. A. Huysman, Overveen, Oranje Nassaulaan 122.
 C. A. A. F. Pasma, Rotterdam, Beatrysstraat 46a.
 J. Vermeyden, Rotterdam, Erasmusstraat 6a.
 W. Hassels, Ter Apel (Gr.).
 Mr. G. Sassen, Ter Apel (Gr.), H 415.
 G. D. Swanenburg de Veye, arts, Ter Apel (Gr.) Schotslaan.
 Mevrouw C. Cruyff-van Weeren, Rijswijk (Z.-H.), Broekslootkade 53.
 Mevrouw Fr. Kaper-Valk, Zaandam, Westzijde 113.
 Mevrouw van Pelt-Kamphuis, Zaandam, Westzijde 200.